

Κυριακή Ζ' Λουκά: Το πρότυπο της αιμορροούσας -Του Σωτήριου Θεολόγου

/ Γνώμες

Διαβάζουμε στη σημερινή ευαγγελική περικοπή για το θαύμα που επιτελεί ο Χριστός στην αιμορροούσα. Καθώς πηγαίνει ο Χριστός στο σπίτι του Ιαείρου για να κάνει καλά την κόρη του, μία γυναίκα έπασχε από αιμορραγία για 12 χρόνια και δεν έβρισκε λύσεις σε γιατρούς. Μόλις ακούμπησε το ένδυμα του Χριστού, η αιμορραγία σταμάτησε.

- Σωτήριος Θεολόγου, Μεταπτυχιακός Φοιτητής Θεολογίας Α.Π.Θ.

Ο Χριστός κατάλαβε την κίνηση της γυναίκας και σταμάτησε για να μιλήσει με τη γυναίκα. Η γυναίκα, αφού κατάλαβε ότι δεν μπορεί να περάσει απαρατήρητη από δίπλα Του, έσκυψε και ομολόγησε για την κίνηση που έκανε. Τότε, ο Χριστός της λέει: «θάρσει, θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· πορεύου ειρήνην».

Είναι άξιο θαυμασμού και τιμής η κίνηση της γυναίκας που αιμορραγούσε. Αρκέστηκε μόνο στο να αγγίξει το ένδυμα του Χριστού και να γίνει καλά. Η ευλάβειά της για το πρόσωπο του Χριστού είναι μεγάλη.

Άραγε, εμείς έχουμε την ευλάβεια και την ταπείνωση της αιμορροούσας;
Εμείς έχουμε τη δυνατότητα να μεταλαμβάνουμε σε κάθε Θεία Λειτουργία όλο τον Χριστό.

Πιστεύουμε σε κάτι τέτοιο;

Μάλλον όχι.

Γιατί, πολύ απλά, νομίζουμε ότι μας ανήκει. Είναι δικό μας.

Πηγαίνουμε για να μεταλάβουμε χωρίς να ξέρουμε τη σπουδαιότητά της. Δεν γνωρίζουμε τι μεταλαμβάνουμε.

Αλλά, και πώς πάμε στην Εκκλησία; Πώς στεκόμαστε στην Εκκλησία;

Δεν πάμε με πνεύμα συνοχής, με πνεύμα ταπείνωσης. Πάμε για να μας δει ο κόσμος. Πάμε για να δείξουμε το πόσο καλοί άνθρωποι είμαστε και όχι να προσευχηθούμε, πραγματικά, στο Θεό.

Μεταλαμβάνουμε χωρίς ουσία. Για τον τύπο. Με το γείτονα είμαστε μαλωμένοι, αλλά κοινωνάμε. Με τα παιδιά μας έχουμε σκοτωθεί για τα κληρονομικά, αλλά κάθε Κυριακή κοινωνάμε για να δείξουμε το πόσο καλοί χριστιανοί είμαστε.

Φαινόμαστε ταπεινοί για να εισπράξουμε τα συγχαρητήρια των άλλων και να μας έχουν «υπόδειγμα χριστιανού».

Αντί να μπαίνουμε στην εκκλησία με ταπείνωση, μπαίνουμε με έπαρση. Έχουμε ανάμεσά μας το Χριστό και ασχολούμαστε με μικρότητες. Μαλώνουμε για τα πάντα και θεωρούμε ότι έχουμε δίκιο μόνο εμείς.

Αλλά, ας σταθούμε και σε ένα άλλο βασικό σημείο της θεραπείας της αιμορροούσας. Είχε την πίστη ότι ψηλαφώντας το ένδυμα του Χριστού θα γίνει καλά. Έτσι και έγινε. Η πίστη της στο πρόσωπό Του ήταν τόσο μεγάλη που κατάφερε να γίνει καλά.

Εμείς, σήμερα, η πίστη μας στο Χριστό λογίζεται ως μία διαφορετική σχέση• μία σχέση δούνη και λαβείν. Θα Του δώσουμε κάτι, για να μας δώσει αυτό που θέλουμε. Δεν έχουμε παραδοθεί ακέραια στο θέλημά Του. Δεν Τον εμπιστευτήκαμε απόλυτα. Γιατί, πιστεύουμε και στις δικές μας δυνάμεις. Πιστεύουμε ότι ορισμένα πράγματα μπορούμε να κάνουμε και εμείς.

Η αιμορροούσα δεν άγγιξε μόνο το ένδυμα του Χριστού. Ακούμπησε την ψυχή της σ' Αυτόν. Αυτό το πράγμα καλούμαστε να το κάνουμε σήμερα. Να αγγίξουμε τη ψυχή μας και να ακουμπήσουμε πάνω Του. Να αφήσουμε όλα όσα μας απασχολούν στο Χριστό για να μας ελαφρύνει. Υπάρχουν πολλά πράγματα, τα οποία μάς αφήνουν μακριά από το Θεό. Είναι, λοιπόν, η ευκαιρία όλα όσα μας απασχολούν να τα αφήσουμε μακριά και να πιστέψουμε στο Θεό, πραγματικά.